

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

§. 1. Verus propositionis sensus declaratur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

B.
Joannis
à Cruce

Opera
mystica

NVI
128

meritis de condigno, quamvis bona opera sint pro illis optima dispositio, quod communi Sanctorum Patrum Doctorumque Catholicorum consensu comprobatur est, experientiaque ipsa satis comprobatur.

C. A. P. V. T. VII.

ELUCIDATUR SEPTIMA PROPOSITIO,
Sanctorumque Patrum testimonijs comprobatur.

E. ACCEDAMVS ad septimam propositionem ab aliquibus notatam, quae habetur lib. 1. qui inscribitur *Nox obscura* &c. cap. 1. ubi sic loquitur.

Amantissima Mater gratia diuina, statim ac noua Deo inseruendi calore feruoreque, reuerat animam, vniuersa etiam haec illi exhibet officia. Facit enim eam dulce sapidumque spirituale lac in rebus omnibus diuinis absque vlllo suo labore reperire; in vniuersis quoque spiritualibus exercitijs, magnam consolationem & gustum: his enim praebeat illi Deus suum teneri amoris vber quae admodum tenello infanti. Hinc huiusmodi anima delicia sunt, orationi multum temporis, vel fortassis nullae etiam integras insumere, ipsius oblectamenta sunt penitenti, recreationes ieiunia, vnicuique solacia, sacramentis frui, de quibus diuinis sermones miscere. Quibus rebus omnibus quauquam magis ad efficaciam & intentionem incumbant & vacent, magnamque in his adhibeant diligentiam spirituales viri, spiritualiter solum loquendo, vtpurimum, debilitate admodum, & imperfecte se in illa gerunt. Cum enim ad huiusmodi res, exercitiaque spiritualia moueantur suauitate illa, & consolatione quam in his reperiunt, &c...

§. I.

Verus propositionis sensus declaratur.

2. CIRCA huius propositionis elucidationem sciendum est, nequaquam sensum esse esse, quod incumbere spiritualibus exercitijs propter deletionem, vel consolationem spirituales in eis tepetam, sit vitiosum, vel peccaminosum. Etenim, vt dicitur D. Bonauent. tom. 1. opuscul. lib. 4. pharetrae c. 29. & 30. multis Sanctorum Patrum testimonijs ostendit, saepe vitiosus est spiritualis consolatio ad hoc, vt homines vitiosam viam ingrediantur, & in ea perseuerent. Sensus igitur huius propositionis est, quod huiusmodi voluptates, & consolationes spirituales in bonis operibus, & exercitijs appetere, & si vitiosum non sit, est tamen debilis, & imperfectus, seu minus perfectus operandi modus, quam solam Dei gloriam, & voluntatem in illis quaerere, & propter solum Deum operari, hunc autem vltimum operandi modum esse omnium perfectissimum, qui sensus ex ipsiusmet verbis Mystici nostri Doctoris satis constat.

3. Ad hunc igitur sensum, quem ipsa met exprimit, intelligenda haec propositio verissima proculdubio est, eamque communiter Sancti Patres, & Doctores, qui de rebus spiritualibus tractant, vnanimiter docent, constatque manifeste ex dictis supra cap. 1. 2. part. huius Elucidat. circa elucidationem 1. propositionis vbi plura Sanctorum Patrum testimonia adduximus ad ostendendum, quod is, qui perfecte vult operari, debet

debet excludere quæcumlibet rerum quantumuis spiritualium, quatenus ad ipsum, per proprium amorem etiam spiritualem pertinere possunt, appetitum, soliusque Dei gloriam intendere, quæ testimonia ibidem videnda sunt. Et ideo D. Tho. 2. 2. quæst. 23. artic. 6. in corpore excellentiam charitatis explicans inquit: *Charitas attingit ipsum Deum, ut in ipso sistat, non ut ex eo aliquid nobis proveniat.* Quod bene nouerat Sancta Mater nostra THERESIA, quando loco supra c. 1. n. 20. citato dicebat. *Hoc quam optime nouit Dominus, vel ipsa in grauissimam cecitatem incidit, quod nec honor, nec vita, nec gloria, nec bonum aliquid in corpore, nec in anima sit, quod me retineat, & quod nec velim nec desiderem, nec aliud e-molumentum queram præter gloriam eius, &c.* & c. 39. suæ vitæ id ipsum testatur inquit: *Verba autem quæ identidem discere, & quidem verissime (prouis mibi quidem videtur) soleo, sunt hæc; Quid de me ipsa sollicita sum, præterquam de te Domine?*

§. II.

Alia ad idem propositum Sanctorum Patrum testimonia subiunguntur.

SED præter illa adhuc alia, ad hoc propositum placuit subiungere, & in primis D. Bernard. explicans illud Cantic. 7. *Tenui eum, nec dimittam,* comparat amorem quem in his verbis sponsa ostendit ad sponsum cum amore, quem ostendit Patriarcha Iacob, dum postquam tota nocte cum Deo, seu Angelo Dei personam representante luctatus fuerat, dixit ei, non dimittam te, nisi prius benedixeris mihi Genesis 32. quibus in verbis Iacob amorem quendam veluti mercenarium respectu Dei demonstrasse videtur, siquidem saltim pro benedictione ipsum Deum dimittere volebat; secus vero sponsa, quæ ad eum ardentem sponsum diligebat, ut adhuc pro benedictione ipsius Dei nollet ipsam dimittere, sed tenere, ipsum solum præter se ipsum, & non propter eius benedictionem, seu consolationem amans, & querens. Qui modus operandi, & amandi perfecteior est, vnde Bernardus loco citato, sic inquit: *Sponsa non vult sponsum dimittere, & forte magis, quam Patriarcha id non vult, quia nec pro benedictione quidem, siquidem ille benedictione accepta dimisit eum, hæc autem non; sed nolo inquit benedictionem tuam, sed te, quid mihi est in Cælo, & à te quid volui super terram, &c.*

Eandem doctrinam expresse docet Sancta Mater nostra THERESIA, cap. 11. suæ vitæ, sic inquit: *In primis notandum est, vnde etiam ipsa id discere audeo (longa quippe experientia id didici) animam, quæ in hac orationis mentalis via firmo cum perseverandi proposito ambulare incipit, & iam eo peruenit, ut parum curet, ac non multum propter ea exultet, aut deiciatur, quod has spiritus consolationes, & animi terneritudinem ei Dominus vel subtrahat, vel concedat; hæc, inquit animam non paruum via partem iam confecisse, & metuere non debere, ne retro respicias, esto subinde labatur, & cesset; quod adificium super firmo fundamento strui incipiat. Et certum est, amorem Dei non in effusione lacrymarum, non in his dulcedinibus, & terneritudine (esto hæc plerumque confectemur, & in hac consolationem nostram ponamus) situm esse, sed in eo, ut illi cum iustitia, animi robore, & humilitate seruiamus. In illis quippe, meo iudicio, potius quid accipimus, quam demus. Mulierculis quidem infirmis & paruorum virium, qualis ego sum, arbitror expedire, ut cum suauitate quadam, & blande conducantur, sicut me Deus modo conducit, ut aliquibus laboribus, quos*